

res far. Det synes vi ikke om. Det vil vi ikke være med til at træffe beslutning om.

Vi ved godt, at der ude i det virkelige liv er mange, som ikke kender deres fædrene ophav og ikke rigtig har mulighed for at granske sig frem til det. Sådan er livet nu engang så mangfoldigt og indimellem også lidt tilfældigt. Det har vi ikke tænkt os at gøre os forestillinger om vi kan lave om på. Men der er forskel på at acceptere det virkelige livs mangfoldighed og søge at systematisere en model, hvorefter en bestemt gruppe børn ikke får mulighed for at kende deres far. Det er det ene forslag, som vi altså siger pænt nej tak til.

Det andet forslag lægger op til, at der skal være mulighed for både at have en anonym far og en anonym mor. Heller ikke det forslag kan finde tilslutning i den konservative folketingsgruppe, simpelt hen fordi vi mener, at det som udgangspunkt er det optimale, at man har mulighed for at kende sit ophav, i realiteten både det mødre og det fædre. Vi vil altså ikke som lovgivere være med til at systematisere en samfundsmodel, hvor meget store grupper børn er afskåret fra at kende både deres far og deres mor.

De fleste mennesker kommer til et tidspunkt i deres tilværelse, hvor de faktisk gerne vil vide, hvorfra de kommer. Det afskærer vi dem fra nogen sinde at få svar på. Vi er i det hele taget meget skeptiske over for anonymiteten, også den anonymitet, der allerede i dag findes i lovgivningen. Vi vil ikke være med til at udvide anonymiteten.

Derfor siger vi klart nej til begge ændringsforslag, og for os handler det altså ikke om økonomi. Det handler ikke om, hvorvidt det er offentligt eller privat finansieret. Det afgørende er, hvad der er i barnets interesse, og der har vi altså fundet frem til, at det er i barnets interesse i udgangspunktet at have mulighed for både at kende far og mor.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Vi har ofte hørt diskussionen om barnets tarv, og derfor synes jeg, det er meget, meget vigtigt at få sagt, at der ikke er en eneste af de undersøgelser, der er lavet, der påpeger, at børn, der lever i homoseksuelle familier, børn, der vokser op med homoseksuelle forældre, er ringere stillet end børn, der vokser op i alle mulige andre familier med heteroseksuelle forældre.

Så har vi alle sammen i vores omgivelser venner, hvor vi siger, at de aldrig nogen sinde burde have fået børn, og andre, hvor vi siger, at det er ærgerligt, at de ikke kan få børn. Sådan tror jeg vi kan nævne hundredvis af eksempler. Altså, jeg har nogle homoseksuelle venner, som jeg til enhver tid ville overlade mine børn til, hvis der skulle ske noget med os forældre, og også omvendt kan man sagtens tage eksempler ud.

Men jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at der ikke er en eneste videnskabelig undersøgelse, der viser, at børn, der vokser op hos homoseksuelle forældre, har det ringere end andre børn. Er det ikke korrekt, vil jeg spørge fru Pia Christmas-Møller?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

For os handler det ikke om en videnskabelig undersøgelse, for os handler det ikke om at tvivle på homoseksuelles evne til at være omsorgsfulde forældre, i det hele taget udvise kærlighed og omsorg over for andre. Det har vi fuld tillid til at homoseksuelle kan lige så godt som heteroseksuelle. Det skal overhovedet ikke betvivles. Derfor kan man komme med alle de undersøgelser, man vil. Jeg tror, det er rigtigt, at der ikke er nogen undersøgelser, der viser, at homoseksuelle skulle være dårligere til at omgås børn og udvise omsorg over for børn. Det er slet ikke omdrejningspunktet for vores stillingtagen.

Kl. 15.00

Omdrejningspunktet for vores stillingtagen er, hvad vi mener er det optimale, og at vi som lovgivere i udgangspunktet skal sikre børnene optimale muligheder og vilkår. At livet så udfolder sig med mange forskellige tildragelser og tilskikkelser er jo en kendsgerning. Og her er det fuldstændig rigtigt, at jeg har det som hr. Kamal Qureshi: Jeg ville også trygt overlade børn i homoseksuelles varetægt, i hvert fald de homoseksuelle, som kan udvise kærlig omsorg, og det kan langt de fleste, lige så vel som langt de fleste heteroseksuelle kan.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg erkender, at det godt kan være, at det bare er mig, der er forvirret. Det er ikke første gang, det sker, og det er sikkert heller ikke sidste gang. For jeg synes, at det er fint nok at have den holdning, at det ideelt set burde være en mand og en kvinde, der skal være forældre til et barn. Det er fair nok at have den moralske holdning eller ha-